

[Svend Haugaard.]

at idrætten ikke var den form for kultur, man i kulturministeriet har sat højest. Bl. a. derfor har jeg et forslag om, at man skulle lade idrætten gå over til undervisningsministeriets ressort. Idræt er i høj grad undervisning og instruktion; haller, anlæg osv. ligger i forvejen for manges vedkommende i kontakt med undervisningsministeriet; fritidsloven, lederuddannelse osv. ligger samme sted, og vi ønsker meget gerne en meget nær kontakt mellem skoleidræt og foreningernes idræt — også det kunne opnås ved at have det under samme ministerium.

Skulle jeg være en lille smule polemisk — hvad man skal have lov til at være — så ville jeg sige det sådan, at der er visse ting, der kunne tyde på, at kulturministeriets hidtidige interesse for idræt mest har ligget i det overskud, der kunne blive af tipsmidler til at anvende til andre kulturelle formål, men jeg håber, min mistanke er forkert. Vi vil i hvert tilfælde følge med i, hvad der nu sker, efter de løfter, vi har hørt her i dag. Jeg mener stadig væk, at der under undervisningsministeriet vil være en større mulighed for, at idrætten fik den fortjente anerkendelse som det store samfunds- og sundhedsmæssige aktiv, den er. Jeg mener ikke, at hr. Robert Pedersens anbefaling af, at det skulle blive under kulturministeriet, ud fra at dette ministerium har bedst tid, er noget særlig stærkt argument.

Men jeg ved nok, at der er mange, der ikke har megen respekt for fysiske præstationer, og jeg er helt enig i, at det ikke skal overdrives; der er vældig meget andet godt, vi skal interessere os for. Men videnskaben har i stigende grad bekræftet betydningen af at være i god form, og en række undersøgelser har vist, at man opnår større sundhed, større arbejdsevne, større velvære, større modstandskraft gennem fysisk udfoldelse, og disse ting i forening kan vel også gøre, at man opnår et bedre humør, og det kan vi nok sige at vor tids samfund også trænger til.

Undersøgelser viser også, det står lidt sløjt til med den gennemsnitlige ungdomskondi, som påstås ikke at være bedre end hos den aldersklasse, der ligger en 20-30 år længere oppe, og at evnen til fysisk ydelse er klart faldende. En afprøvning af børns kondi viser, at kun hvert 5. barn har den

standard, man gerne ville have skulle være normalt for dem alle sammen, og det ser altså ikke særlig godt ud. Der er vældig mange unge, som i dag går med sådan en slaskende gang og en ludende holdning, så de tilsyneladende er trykket af alderdom, og vi bliver forkælet af biler, knallerter og stillesiddende arbejde og får ikke den naturlige bevægelse og den træning, som vi i virkeligheden har behov for.

Hvis jeg ville overdrive, kunne jeg sige det sådan, at vi er på vej til at blive en nation af fysiske slapsvaner — jeg indrømmer, det er noget af en overdrivelse, i hvert fald endnu — men vi skulle nødig nogen sinde komme til det, og den tilstand, vi er i, rygning, forkerte madvaner osv. er alt sammen medvirkende til, at det går ud over folkesundheden, går ud over vores arbejdsindsats og dermed skaber sociale udgifter, så der er noget at rette.

En rimelig fysisk træning giver afgjort bedre udnyttelse af kroppens naturlige anlæg, og vi forsømmer groft de vidunderlige muligheder, der er givet os fra skabelsens side.

Hr. Poulsgaard nævnte den gamle tale om en sund sjæl i et sundt legeme, og noget er der utvivlsomt om det, selv om man ikke skal generalisere. I hvert tilfælde tror jeg, det er sådan, at man også gennem idræt er i stand til at gennemføre en karaktertræning, en skærpelse af viljen, at der herigennem kan opnås dristighed og gåpåmod, at idrætten optager og udfylder fritid på en positiv måde og ofte i en ungdomsperiode, hvor man ellers let kommer ud i en dårlig udnyttelse; det er jo ikke sådan, at narko- og spiritusproblemer er de helt vanskelige forhold inden for idrætskredse.

Desuden dækker idrætten et kontaktbehov under gode forhold. Den giver solidaritet, og den giver en social opdragelse, fordi her mødes alle under lige vilkår. Endelig kan idrætten være med til at give mange internationale forbindelser og på den måde skabe forståelse for internationalt samarbejde, vel at mærke når man sørger for at holde de mere nationalistiske tendenser nede; denne opfordring skal nok mest gives til sportens publikum.

Men det må også erkendes, at der er mange uheld i forbindelse med idræt, ikke så mange, at man skal sætte spørgsmålstegn